

Ulti barátkozással és citromdíjjal

Az összeférhetetleneknek nem osztanak lapot. Aki nyerni akart, mehetett a lottózóba.

KORTALAN SZENVEDÉLY

Nem szövetségi verseny volt – mert van ám Magyar Ultiszövetség is, később még szólunk róla – nem is bajnokság, inkább csak baráti találkozó.

Koblencz Zsuzsa

Foto: Péter László

Verik a blattot. Egykoron mindenki kibicként kezdte

A SZERVEZŐK arra tettek kísérletet, hogy egyáltalán lehet-e rendezni Monoron egy ilyen összejövetelt a kártyajátékot kedvelők azon részének, amely az ultiit tartja minden kártyajátékot non plusz ultrájának. *Kocsis János* és *Dóczy Károly* monori vállalkozók ötlete volt a rendezvény, akik a rendezői és vendéglátói szerepkörben is kiválót alakítottak, s amint az iparosok városi székházában egy szombati napon kiderült: az ultikedvelők számára akadály nem létezik, amennyiben alkalmat kínálnak nekik egy jó kis játékra. Nem csupán a régióból érkeztek játékosok, hanem Pestről, Debrecenből, Szegedről is. A kártyások korelnöke, a 72 éves *Várszegi Szilárd* egyenesen Borsod-Abaújból, a sárospataki kistérség Vajdacska nevű falujából bumlizott ideig. Pedig az útiköltségen kívül nevezési díjat is kellett fizetni. Igaz, azt a barátságos verseny végeztével „győzelemarányosan” kiosztották a legjobbak között, a díjak nagyságát azonban leginkább *Kocsis János* kijelentésével tudnánk érzékelteni, aki mindjárt az elején közölte a jelenlé-

vők derűtségére: aki nyerni akar, annak itt van mindjárt a szomszédban a lottózó.

Mostanában, ha felcsap egy-egy retrohullám, néha elcsodálkozom: hogyhogy éppen az ultiinak nem támad reneszánsza. Annak az ultiinak, amit az agglomerációból a fővárosba ingázó férfiak sokasága űzött a munkásvonatokon, ahol ártatlan gépirókiasszonyok szókészletébe is szinte automatikusan beépült a betli, a durchmars, a negyvenszáz vagy a passz, s ahol senki nem csodálkozott, hogy a kalauz egy percre vizsztatartja a szerelvényt Pilisnél, mert *Józi bácsinak* még be kell kasszíroznia a tízfiléresekben össze gyűlt nyere ményt, mielőtt viharsebesen leszáll.

A gyárat, üzemeket, munkásvonatokot és munkásokat elsodorta az idő, az ultiinak reneszánsza nincsen – de szerelmesei még mindig vannak.

Vizi Béla, a Magyar Ultiszövetség főtitkára például élete fő művének tartja, hogy négy évvel ezelőtt életre hívta e szövetséget, s az nagyon is életképesnek bizonyult. Mind több baráti tár-

saság, klub csatlakozik hozzá, noha a főtitkár szerint a fiatalabb korosztály sajnálatos módon nemigen képviselteti magát közöttük. Az ifjak – ha már kártyáznak – inkább a pókert választják. Annak van divatja. Pedig, amint *Vizi Béla*, s vele egybehangzóan az ultiizók többsége állítja – akik egyébként azt vallják, miszerint az lesz ultiis, aki nem képes felfogni, mi a jó a pókerben – hogy a pókert egy átlagos értelmi képességekkel rendelkező ember öt perc alatt elsajátítja. Ezzel szemben az ultiit és annak számos válfaját hetekbe telik megtanulni. Mire pedig valaki azt mondhatja magáról, hogy jól ultiizik, éveknél kell elteltetnie gyakorlással.

„**„A monori ulti-sok társaságkedvelő többsége ugyan-is ez idő szerint a gyömrői klubba jár át kártyázni.”**

Most ugyan éppen feletébb korszerűtlen megjegyezni, de mégiscsak az igazsághoz tartozik – mondja *Vizi*

Béla – hogy az ulti a jó eszű, kétkezi munkásemberek, iparosok kártyajátéka.

Hasonlóképpen vélekedik *Kocsis János* is, minekutána értelmet nyer, miért is éppen az iparosok székháza a rendezvény helyszíne, s miért terveznek éppen itt létrehozni egy, a gyömrőihez hasonló kártyaklubot. A monori ulti-sok társaságkedvelő többsége ugyanis ez idő szerint a gyömrői klubba jár át kártyázni, ahol viszont a *Teaház* nevű vendéglátóhely ad ott-hont a rendszeres összejöveteleknek.

Pilisen és Nyáregyházán is alakult már ulti klub – őket a mostani találkozón amiatt kellett nélkülözni, mert éppen másutt vettek részt baráti kártyacsatában.

Felfedeztünk ellenben a jelenlévők közt két hölgyet. Amint kiderült, maguk is játékosok. *Horváth Károlyné, Edit* meg is mosolyogta, amikor rákérdeztünk, férje kísérelésként szegődve került-e a kártyázók közé, majd elmesélte, hogy még gyerekkorában ragadt rá a játék iránti érdeklődés, édesanyja is kiválóan ultiizott. Most, hogy a saját gyerekei a maguk lábára álltak, néhány évtized kihagyás után ismét rátalált erre az igen kellemes időtöltésre. Embere válogatja, ki milyen „hajtóerővel” kerül az ultiisok táborába. Mint megtudtuk, *Vizi Béla* is gyerekként izgulta végig családja férfitagjainak ulticsatáit, s boldog volt, amikor valaki a társaságból nem tudta végigjátszani a partit, mert el kellett mennie, s a tízéves srác kezébe nyom-

ta a lapokat: „*Béla*, te már be tudod fejezni helyettem!”

Akadnak, akik szellemi frissességük megőrzéséért játszanak ultiit, másokat a pénz boldogít: *Várszegi Szilárd* a kártyások berkeiben például köztudott, hogy pénzért szeret igazán játszani, legyen az összeg akármilyen kicsi.

E ponton kérdeztük meg, ide kíváncszott: előfordulnak-e köreikben szenvedélyes kártyások, akik a család feje fölül a tetőt is... Mint kiderült, a szövetség klubjaiban ilyen ember nem akad, viszont olyanokat már ki kellett közösiíteniük maguk közül, akiknek folytonos okvetetlenkedése, kötekedése rendszeresen vitába, veszekedésbe torkolt, s megjelenésükkor borítékolni lehetett, hogy elrontják a többi játékos hangulatát.

A monori, hatfordulós barátságos csatában az oldott hangulat és a komoly koncentráció eredményeképpen *Vizi Béla* lett az első helyezett, *Várszegi Szilárd* a második, a szegedi *Pavelka János* a harmadik. A díjazottak negyedik helyén a monori *Oczelka Ferenc* végzett, az ötödiken a szegedi *Bágyi Imre*. A monori *Horváthné Edit* ezúttal az utolsó helyre került, s ennek megfelelően egy szép, érett citrommal jutalmazták, ennek ellenére nem volt oka savanyú arcot vágni. Hiszen nemrégiben Szegeden harminkét induló közül a 11. helyen végzett, s mint kiderült, a monori találkozót megelőző estén a gyömrői *Teaházban* is igen jó lapjárása volt. ■